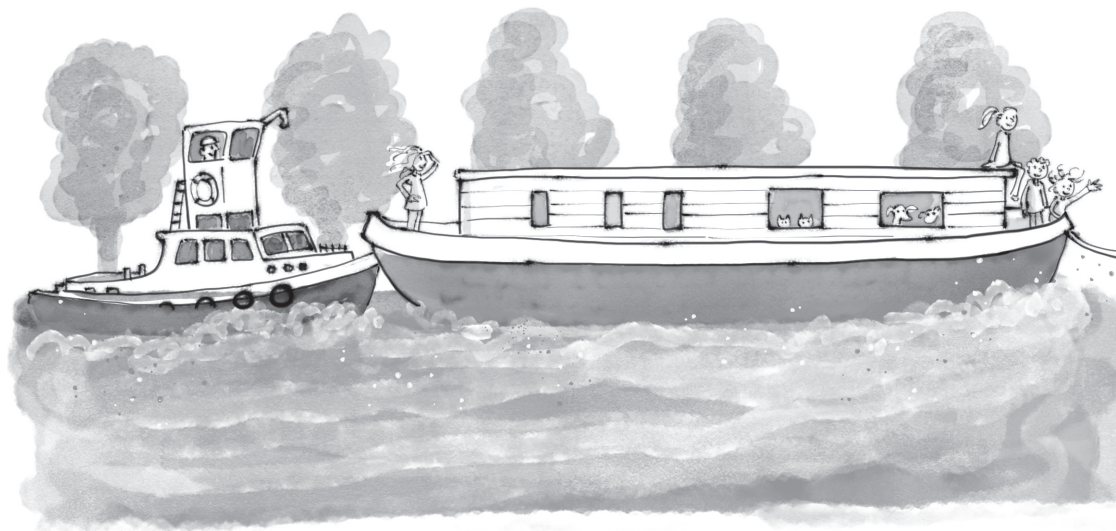

Barbara Scholten

De woonbootbende Verboden aan te leggen

Met tekeningen van Iris Boter

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Blote barbies

Samen met mijn zus ben ik onderweg naar het pleintje bij ons in de buurt. Wies heeft gezien dat er nieuwe baskets geplaatst zijn op het basketbalveld en ze heeft net zo lang gesmeekt of ik meeding tot ik 'ja' zei. Dus nu fietsen we hier, en bij elke verkeersdrempel stuitert de basketbal in haar fietskratje omhoog.

Als we aankomen, zie ik dat Wies gelijk heeft. Het veldje is helemaal opgeknapt. Er ligt een nieuwe betonnen vloer met witte lijnen en de baskets zien er gloednieuw uit. Ik heb meteen zin om ze uit te proberen, maar helaas is het veldje al bezet.

'Jammer,' zegt Wies teleurgesteld. Ze zet haar fiets in het rek en loopt naar de speeltuin naast het basketbalveld.

'We kunnen toch vragen of we mee mogen doen,' zeg ik.

Wies loert vanaf een schommel naar de kinderen op het veldje naast ons. 'Ik ken niemand. Jij?'

'Ik durf het wel te vragen, hoor,' zeg ik stoer. Ik ben allang blij dat ik een keer iets durf wat Wies niet durft. Vaak is het andersom.

Ik pak de bal uit de fietskrat en loop al stuiterend naar het basketbalveld. ‘Hoi,’ zeg ik hard, maar niemand reageert. Ze zijn allemaal te druk met de bal in het netje gooien. Ik loop een rondje om het veld en stuiter de bal tussen mijn benen door. Op tv zag dat trucje er heel makkelijk uit, maar bij mij komt de bal per ongeluk tegen mijn voet waardoor ie het veld op rolt.

Een lange slungel met gaten in zijn spijkerbroek gooit de bal terug. ‘Wil je meedoen?’ vraagt hij.

Ik knik en wijs naar Wies die nog steeds op de schommel zit. ‘En mijn zus ook.’

De jongen steekt zijn hand uit. ‘Hoi, ik ben Jeffrey.’ Hij ziet er aardig uit. En hij is ook duidelijk de leider van de groep, want als hij op zijn vingers fluit, stoppen de andere kinderen met hun spel. ‘Jongens, we gaan nieuwe teams maken.’

De groep kijkt nieuwsgierig naar Wies en mij.

Jeffrey wijst mij aan als leider van het andere team en ik stijg bijna op van trots. Als hij me daarna ook nog als eerste laat kiezen, weet ik helemaal niet wat me overkomt. Normaal doet een ander dat en word ik als een van de laatste spelers gekozen. Dat basketballen was een goed plan van Wies!

‘Ik kies Wies,’ zeg ik, want ik wil natuurlijk niet dat ze door de andere partij wordt weggekaapt.

Wies komt naast me staan en fluistert in mijn oor wie ik als tweede moet kiezen. Ze heeft allang gezien wie er kan basketballen en wie niet.

Als de teams gekozen zijn, legt Jeffrey de regels nog even uit. Hij denkt misschien dat wij bijna nooit basketballen, maar dan heeft hij het mis. Wies laat meteen zien wat ze kan. Met een mooi afstandsschot en een fraaie dunk zet ze ons op voorsprong. Ik zie aan Jeffrey's goedkeurende knikje dat hij ook onder de indruk is. Hij gaat onmiddellijk op jacht naar de gelijkmaker en we spelen aan één stuk door zonder pauze te houden.

Na een uur heb ik lang genoeg gebasketbald. Ik hang mijn hoofd onder de buitenkraan bij de speeltuin en slobber zoveel mogelijk water naar binnen. Ook mijn nieuwe vrienden zijn moe van het basketbalpartijtje en hangen hijgend tegen het hek.

'Gaan we nog verder?' vraagt Wies terwijl ze met de onderkant van haar shirt het zweet van haar voorhoofd veegt.

Jeffrey schudt zijn hoofd. 'Wij gaan naar het Ijs-paleis,' zegt hij. 'Gaan jullie mee? Ze hebben een nieuwe smaak, saucijzenbroodjesijs.' Hij likt zijn lippen af.

Wow, saucijzenbroodjesijs, dat klinkt inderdaad heerlijk! Ik vind dat wij ook wel een ijsje hebben verdiend na dat slopende wedstrijdje en kijk Wies aan. Zij heeft ook wel zin in ijs. Maar als ze beide jaszakken van haar trainingsjas binnenstebuiten keert, valt er helaas geen muntstuk uit. Er zit niets anders op dan eerst naar huis te gaan.

'Wij komen later,' zeg ik tegen Jeffrey.

Op weg terug naar huis zijn we allebei in een goede bui. Wies omdat ze gewonnen heeft en ik omdat ik me verheug op een hoorn met drie bollen. Ik weet al precies welke smaken ik kies: saucijzenbroodjesijs, vanille en stracciatella. En als er geld over is, neem ik discodip of platgeslagen nootjes.

Als we bijna thuis zijn, zie ik mijn kleine zusje Ijf de straat voor onze woonboot oversteken. Ze trekt een grijze vuilniszak achter zich aan en begint enthousiast te zwaaien als ze ons ziet. 'Wies, Roef, doen jullie mee met spulletjes verkopen?' roept ze. Sinds Koningsdag staat ze regelmatig op straat om troep te verkopen: speelgoed waar ze niet meer mee speelt of dat kapot is.

'Misschien straks, Ijf,' zeg ik. 'Ik moet eerst even iets anders doen.'

'En jij, Wies?' vraagt Ijf.

'Ik ben te oud om winkeltje te spelen,' hoor ik Wies zeggen.

Ik ren naar boven, keer mijn spaarpot om en ben verbaasd dat er nog maar tien eurocent in zit. Ik heb laatst een sleutelhangerzaklampje gekocht dat al na een dag stuk was, maar ik dacht dat ik nog wel meer in mijn spaarpot had zitten.

'Pap, mam, mogen wij geld voor een ijsje?' vraagt Wies.

'Koop maar van je zakgeld,' antwoordt mijn moeder. 'Jullie hebben gister al een ijsje gehad.'

Maar Wies heeft net als ik geen zakgeld meer: ze heeft vorige week een voetbal van haar favoriete club

gekocht en mijn vader moest haar zelfs zakgeld voorschieten, anders kon ze die dure bal niet betalen.

‘Jullie hebben genoeg ijsjes gehad,’ bromt mijn vader terwijl hij Wies voorrekent hoeveel hij al aan ijs heeft uitgegeven.

‘Ik ben ook blut,’ voegt mijn moeder eraan toe.

Wies staat op de onderste trede van de trap. ‘Heb jij nog geld, Roef?’

Ik laat haar mijn lege spaarpot zien. ‘Niets.’

‘Hm.’ Wies kijkt naar buiten, naar hoe Ijf haar kleedje in de lucht wappert. ‘Zullen we Ijf anders helpen met haar winkeltje?’

Huh? Ik weet zeker dat ze zich daar een paar minuten geleden nog te oud voor voelde.

Wies wrijft met haar duim en wijsvinger over elkaar. ‘Jij hebt toch ook zin in ijs,’ zegt ze met een lach op haar gezicht.

Ik wil nog zeggen dat als Ijf erachter komt dat we naar het Ijspaleis gaan, ze ook mee wil. Ijf wil namelijk altijd overal mee naartoe. Maar Wies staat alweer bij de voordeur en gebaart dat ik op moet schieten.

‘Ijf, ik heb me bedacht,’ hoor ik Wies zeggen. ‘Ik wil je toch heel graag helpen met spullen verkopen.’

Ijf is druk in de weer met haar kleedje. Als ze aan de ene kant trekt, verschijnt er aan de andere kant een rimpel en andersom. ‘Ik moet alles nog mooi maken,’ zegt ze zonder op te kijken en ze geeft een ruk aan de twee onderste punten.

Als het kled eindelijk goed ligt, pakt ze als eerste

een oud voetbalmagazine van mijn vader uit haar vuilniszak. Ik ben benieuwd wat ze nog meer gaat verkopen, want tijdschriften leveren niet zoveel op, weet ik van Koningsdag. Dan kunnen we volgende week pas een ijsje kopen.

‘Zal ik je even helpen?’ vraag ik, maar dat vindt Ijf niet nodig. Ze kan het zelf wel.

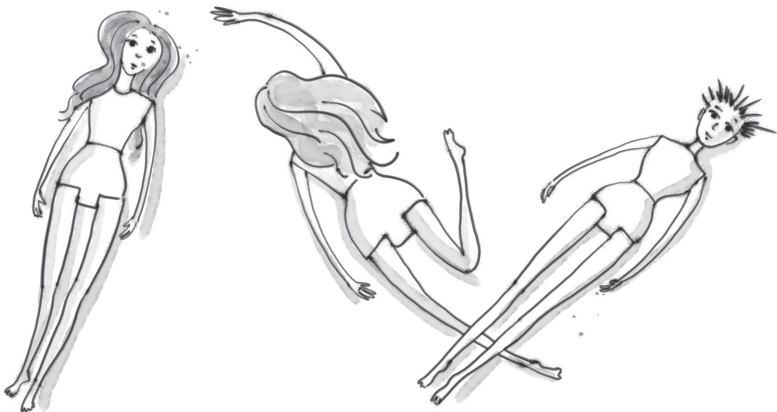
Ik zie hoe ze een voor een alle spullen uit de zak haalt. Het gaat ontzettend sloom en als ze klaar is, liggen er oude theekopjes van mijn moeder, gebruikte tennisballen, stompe kleurpotloden, speelgoed-autootjes met drie wielen en blote barbies op het kleed. Ik speel nooit met barbiepoppen, maar volgens mij koop je ze in de winkel met kleren. Een van de barbies heeft zelfs kortgeknipt haar.

‘Ijf,’ zegt Wies rustig, ‘is dit alles wat je gaat verkopen?’

Ijf knikt trots.

‘Heb je niet nog wat leuke spulletjes?’ vraagt Wies. ‘Dingen die mensen graag willen hebben, zoals Donald Duckpockets? Een leuke knuffel of je skateboard?’

Ijf schudt bij alles wat Wies opnoemt haar hoofd.

‘En waar zijn de kleren van die poppen?’ vraag ik.

Ijf haalt haar schouders op.

Ik kijk mijn zus aan en vraag me af of winkeltje spelen met ons kleine zusje wel zo’n goed plan is. Ik bedoel, we kunnen ook vragen of we de auto van de burens mogen wassen. Of oud papier en lege flessen voor oude mensen mogen wegbrengen. Dan hebben we het geld voor een ijsje sneller bij elkaar. Maar Wies denkt daar toch anders over, want ze vraagt nu zelfs of Ijf straks meegaat.

‘Ijf, heb jij zin in een ijsje?’ vraagt Wies.

‘Natuurlijk!’ roept Ijf.

‘Wij gaan zo naar het Ijspaleis en jij mag met ons mee,’ zegt Wies.

‘Echt waar?’ Ijf kan bijna niet geloven dat ze mee mag zonder het te hoeven vragen.

Wies knikt. ‘Maar dan moeten we eerst geld verdienen.’

Dat begrijpt Ijf ook wel en ze weet al precies wat de bedoeling is. ‘Dus ik moet lachen naar iedereen?’

Ik denk aan onze hond Twiks. ‘Of juist zielig kijken.’ Want als Twiks met zijn grote bruine ogen heel zielig kijkt, krijgt hij altijd een koekje van mijn moeder.

Ijf probeert mijn aanpak meteen uit bij een gezin met twee peuters. Het werkt! Ze kopen drie autootjes en het wisselgeld mogen we houden.

Een paar minuten later stopt er een oudere dame met een hond bij het kleedje. Ik weet niet hoe ze heet, maar ze zegt altijd vriendelijk gedag als ik haar tegen-

kom in het park. Ze wil graag alle tennisballen voor haar hond kopen.

‘Sparen jullie voor iets bijzonders?’ vraagt ze glimlachend terwijl ze betaalt.

Ik wil net zeggen dat we van plan zijn om naar het IJspaleis te gaan voor een hoorn met drie bollen als IJf begint te praten.

‘Het geld dat ik verdien is voor mijn moeder,’ zegt ze met een snik in haar stem. ‘Dan kan ze eten voor ons kopen.’

Nou ja, zeg! Zo zielig hoeft mijn zusje ook weer niet te doen. ‘Nou eh, IJf,’ zeg ik en ik lach ongemakkelijk naar de oudere dame die opeens een stuk treuriger kijkt.

‘Het zit zo...’ begint Wies.

De oudere dame opent haar portemonnee opnieuw en drukt al haar wisselgeld in mijn hand. ‘Jullie hoeven me niets uit te leggen,’ zegt ze sussend. ‘Ik zal eens kijken wat ik voor jullie kan doen. Dag!’

We hebben in één keer genoeg geld voor drie ijsjes en ik sta op het punt om tegen IJf te zeggen dat ze niet zo moet overdrijven, als de volgende voorbijganger stopt. Ik herken haar meteen, het is de aardige mevrouw van het buurtcentrum. Elke middag haalt ze kinderen van school op voor de naschoolse opvang.

Geïnteresseerd kijkt ze naar IJfs blote barbiepoppen. ‘Wat verkopen jullie veel mooie dingen,’ zegt ze enthousiast.

Ik weet ook wel dat dat onzin is, maar dat zeg ik natuurlijk niet. Helemaal niet als ze de barbiepop met

het rare korte haar van het kleedje pakt. 'Heb jij haar zelf geknipt?' vraagt ze aan Ijf.

Ijf knikt. 'Net als mijn moeder, die knipt ons ook altijd.' Mijn zusje staart nu droevig voor zich uit en knippert een paar keer met haar ogen. Ze kan echt heel goed toneelspelen, maar ik voel me er toch een beetje ongemakkelijk bij!

De mevrouw bekijkt de pop met kort haar van top tot teen. ‘Heeft ze ook nog kleren?’

Ijf schudt haar hoofd. ‘Daar heb ik geen geld voor.’ Ze haalt diep adem en zegt dan: ‘Mijn moeder koopt ook nooit nieuwe kleren voor ons.’

Wat eigenlijk niet helemaal gelogen is, want mijn moeder shopt graag in tweedehandskledingwinkels.

De aardige mevrouw van het buurtcentrum kijkt vol medelijden naar Ijfs broek. Het valt me nu pas op dat daar gaten in zitten. ‘Ontbijten jullie wel elke ochtend?’

Wat is dat nou voor een vraag?

‘Soms niet,’ zegt Ijf, ‘als papa zich verslapen heeft.’

Ik wil zeggen dat dat één keer gebeurd is, maar de mevrouw wil opeens echt alles van ons weten. En omdat Wies en ik graag zo snel mogelijk naar het Ijspaleis willen, laten we Ijf alle vragen beantwoorden en pakken wij de overgebleven spullen vast in.

‘Wat was ze nieuwsgierig, hè, die mevrouw van het buurtcentrum,’ zeg ik als we even later met een dikke ijsco op het bankje voor het Ijspaleis zitten.

Wies haalt haar schouders op en neemt een grote lik. ‘Ze is geïnteresseerd, dat is toch aardig.’

‘En ze kocht een barbie met lelijk haar, dat is ook aardig,’ vindt Ijf.

De volgende middag na school zie ik dat de aardige mevrouw van het buurtcentrum met de juf van Ijf staat te praten. Ze kijken bezorgd, ik hoop maar dat

er niets vervelends aan de hand is.

‘Ijf, kom je?’ roep ik.

Ijfs juf wenkt me. ‘Komt je moeder Ijf niet ophalen?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Ze wist niet of ze het zou redden, dus Ijf en ik mogen alleen naar huis.’

De mevrouw van het buurtcentrum fronst. ‘Passen jullie wel goed op bij die enge oversteek?’

Ik knik en pak Ijfs hand. Samen lopen we naar de andere uitgang, waar Wies op ons wacht. Met z’n drieën slenteren we naar huis.

Vlak voor onze boot komen we de aardige mevrouw van de hond tegen. Ze stapt net in haar auto en lacht vriendelijk naar ons.

Als we de voordeur opendoen, hoor ik dat mijn moeder aan de telefoon is. ‘Een fonds?’ hoor ik haar zeggen. ‘Maar waarom dan?’

...

‘Ik denk dat dit een vergissing is.’

...

‘Ja, dat is goed. Morgen na school hebben we het er even over. Dag hoor.’ Mijn moeder legt haar telefoon weg en kijkt ons streng aan. ‘Weten jullie hier iets van?’ Ze wijst naar de kratten met eten op het aanrecht en naar de zakken met kleding op de grond. ‘Er was hier net een mevrouw aan de deur die een grote inzamelingsactie voor ons in de buurt is gestart. Ze dacht dat we wel een steuntje in de rug konden gebruiken.’

‘Dat is aardig van die mevrouw,’ zegt Ijf terwijl ze in

de zak snuffelt of er iets voor haar bij zit.

Mijn moeder haalt even diep adem. ‘En de juf van Ijf vroeg of we gebruik wilden maken van een of ander fonds omdat ze via via hoorde dat we geen geld voor kleren hebben.’

‘Dat moest ik van Roef zeggen,’ zegt Ijf.

Wat! Lekker dan! Nu heb ik het zeker gedaan.

‘Roef...’ Als mijn moeder alleen mijn naam noemt, is het de bedoeling dat ik de waarheid vertel. Gelukkig helpt Wies me.

‘Ijf heeft alleen gezegd dat we nooit nieuwe kleren krijgen.’ Wies denkt even na. ‘Dat klopt toch, mam, jij koopt heel vaak kleren bij die leuke tweedehandswinkel.’

‘En waarom biedt een wildvreemde mevrouw me aan dat we in de herfstvakantie wel een lang weekend in haar huisje in Drenthe mogen zitten, zodat we er ook even uit zijn?’

Drenthe, dat lijkt me best leuk. Daar gaat een jongen uit mijn klas ook vaak heen. Zijn familie heeft daar een caravan op een camping.

Het is even akelig stil en dan zegt Wies: ‘Weet je, mam, nu we zoveel spullen hebben en gratis naar Drenthe mogen, bespaar je een hoop geld.’

Waar we van naar de kapper kunnen, nieuwe kleren van kunnen kopen en een jaar lang ijs. Maar dat durf ik niet te zeggen!